

ΣΧΟΛΗ ΑΡΡΕΝΩΝ
Τάσος Τέλλογλου
Χρήστος Λούλης
Θοδωρής Κώτσος

DRESSCODE
Κάντο όπως
οι designers

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ
John Varvatos

GENTLEMENS' OWN
Strip – Clubs,
ultra premium alcohol,
σαμπάνιες,
συλλεκτικά
παιχνίδια κ.ά.

BACK 2
BLACK
Νικολέττα
Καρρά

**ΓΙΩΡΓΟΣ
ΧΩΡΑΦΑΣ**
Ταξιδεύω
άρα υπάρχω

ARRRREN
THE FREE MALE PRESS

ΤΕΥΧΟΣ #5 ΧΕΙΜΩΝΑΣ '09/10

ΑΡΧΗΓΟΣ

Γιώργος Χωραφάς

Ταξιδεύω άρα υπάρχω

Από τις «Ακυβέρνητες Πολιτείες» στο κατόστρωμα του «Καλόμβου», με τον Μηράντο και από τα ταξίδια με τον πατέρα του Δημήτρη Χωραφά στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης ως «καπετάνιος» του Φεστιβάλ Κινηματογράφου.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΤΡΕΑ ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟ
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ STUDIO Ν. ΒΑΒΔΙΝΟΥΔΗ & ΧΡ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
STYLING ΜΙΧΑΗΛΣ ΧΑΛΙΚΙΑΣ
GROOMING ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΜΑΪΣΟΥΡΙΔΟΥ

Κοστούμι Just Cavalli και γραβόρα Boss Black,
όλο **intervista**, πορτοφόιο Tru Trussardi, **Tru Trussardi**
πορτοφόιο **Bally**

**ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΣΗΜΕ-
ΡΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ ΜΕ-
ΓΑΛΟΥ ΒΕΛΗΝΕΚΟΥΣ,
ΟΜΩΣ ΣΙΓΟΥΡΑ ΔΕ
ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΑΜΕ ΝΑ
ΤΟΥΣ ΑΠΟΚΑΛΕΣΟΥΜΕ
«ΙΕΡΑ ΤΕΡΑΤΑ» ΜΕ ΤΗΝ
ΕΝΝΟΙΑ ΠΟΥ ΙΣΧΥΕ ΓΙΑ
ΤΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ.**

Η συνέντευξη που θα διαβάσετε παρακάτω έγινε με δόσεις στα ελάχιστα κενά που υπήρχαν στην ημερήσια διάταξη του προγράμματος κατά τη διάρκεια του 50ου Φεστιβάλ. Το γεγονός είναι ότι τα τελευταία πέντε χρόνια ο Γιώργος Χωραφός δεν προλαβαίνει να κληθεί στη Θεσσαλονίκη. Τους γι' αυτό να αναζητήσει την ισορροπία στις γευσεις και στα ταξίδια και την αντοχή στο μικρό αγόρι που (δεν) κρύβει μέσα του.

Το ταξίδι είναι συνυφασμένο με τη ζωή, την καριέρα αλλά και τους ρόλους σας. Αν είχατε να επιλέξετε ανάμεσα στις δύο θα προτιμούσατε τη λέξη «ηθοποιός» ή «ταξιδιώτης»; Ταξιδιώτης! Ας το πάρουμε από την αρχή. «Πρώτο ταξίδι έτυχε ναύλος», που θα έλεγε και ο Καββαδίας; Τα πρώτα μου ταξίδια στη ζωή αλλά και στην τέχνη τα έκανα μαζί με τον πατέρα μου, το Δημήτρη Χωραφά. Η ζωή του, ως μουσικός, ήταν πολύ συνδεδεμένη με τα ταξίδια. Κι εγώ από μικρός ζούσα τα ταξίδια του άλλοτε ως απουσία και άλλες φορές ως μυθικές ιστορίες. Το πρώτο δικό μου ταξίδι ήταν όταν είχα αρχίσει να κάνω θέατρο και έκανα την πρώτη μου περιοδεία με τον «Εμπόρο της Βενετίας» όπου έπαιζα τον Μπασσάνο. **Και πρώτος «καπετάνιος» που σας «έριξε στα βαθιά»; Ο Ραββίος Μανθούλης. Η σειρά που κάναμε μαζί, τις «Ακυβέρνητες Πολιτείες» ήταν ουσιαστικά το βόψιμα του πυρός μπροστά στις κάμερες. Ένας έμπειρος, διαβασμένος και εμπνευσμένος «καπετάνιος». Και λίγο αργότερα βρίσκεστε στο ίδιο «καράβι» με το Μάρλον Μπράντο. Αλήθεια, μετά τον Μπράντο πιστεύετε ότι έκλεισε η μυθική εποχή των «ιερών τεράτων» του κινηματογράφου; Υπάρχουν και σήμερα καλλιτέχνες μεγάλου βεληνεκού, όμως σίγουρα δε θα μπορούσαμε να τους αποκαλέσουμε «ιερά τεράτα» με την έννοια που ισχύει για τον Μπράντο. Βέβαια νομίζω ότι εδώ μιλάμε για μοναδική περίπτωση. Ο Μπράντο ήταν πραγματικά ένας αυθεντικός άνθρωπος με απρόβλεπτο χαρακτήρα και στη ζωή και στην τέχνη. Ήταν μοναδικός για την εποχή του και σίγουρα και για την εποχή μας. Σήμερα βλέπουμε superstars με ακτινοβολία, «ιερά τεράτα» όμως δεν πιστεύω ότι υπάρχουν. **Αυτό έχει να κάνει με τους ανθρώπους ή με την εποχή που ζούμε; Όχι, δεν πιστεύω ότι έχει να κάνει με τους ανθρώπους. Υπάρχουν σπουδαίοι άνθρωποι σε όλους τους χώρους. Η εποχή είναι που κάνει τα «ιερά τεράτα». Η δική μας ιστορική περίοδος μάχεται να μην τα έχει ανάγκη. Να μην έχει ανάγκη τους μύθους και γι' αυτό να απουθετοποιεί εύκολα τους ανθρώπους. **Τι ρόλο παίζει το Marketing σε αυτό;** Το marketing παίζει πάντα μεγάλο ρόλο στη δημιουργία ενός ιδώματος, ενός μύθου και πολύ πριν τον Μπράντο όπως παίζει και σήμερα. Κι αυτός ο ρόλος είχε και έχει το χαρακτηριστικό του ελέγχου, του απόλυτου ελέγχου. Αυτοί που ξεκινούσαν όμως ήταν πάντοτε εκείνοι που έσπαγαν τα όρια αυτού του ελέγχου. Που ξεφεύγαν. Κι αυτό είναι κατά τη γνώμη μου κάτι που πρέπει να κάνουμε όλοι οι γνήσιοι καλλιτέχνες. **Στην τελευταία σας ταινία συναντηθήκατε με έναν παλιό σας φίλο και συμμαθητή στη σχολή του Αντουάν Βιτέζ, το συγγραφέα και σκηνοθέτη Ανδρέα Στάικα. Μιλήστε μας λίγο για το δάσκαλό σας και πόσο σας επηρέασε...** Ήταν ο πιο καταπληκτικός δάσκαλος που μπορεί κάποιος να αναμνηστεί. Εκείνη την εποχή μόλις βγαίναμε από το Μπρί του '68 όπου κάτι αντίστοιχο, κάτι τόσο εξηγησιακό δεν είχε ακόμα συμβεί στο θέατρο. Ψαχινόταν το θέατρο να συμβαδίσει με εκείνη την εποχή. Τα πράγματα αρχίζουν να αλλάζουν από το '73, το '74 και μετά. Και ο Αντουάν Βιτέζ είναι ο πρωτοπόρος σε αυτή τη ριζοσπαστική αλλαγή στη θεατρική παιδεία. Ο Βιτέζ αντίστροφο το πάντα. Το κάθε δεδομένο την κάθε ιδέα. Κι αυτό κόρησε σε όλους μας μια απεριόριστη ελευθερία ως προς την τέχνη αλλά και την ίδια τη ζωή. Ήταν ανατρεπτικός, ήταν εκονοκλαστικός, ήταν ένας ελεύθερος άνθρωπος που δημιουργούσε ελεύθερους ανθρώπους. **Από την «Πολιτική Κουζίνα» στην κουζίνα ενός πλοίου για «Επικίνδυνες μαγειρικές». Είναι μια συνταγή που σας ταιριάζει; Δε φοβηθήκατε λίγο μη σας πουν ότι πάτε από κουζίνα σε κουζίνα κινηματογραφικά;** Είναι τόσο διαφορετικό το πνεύμα και η ουσία της κάθε ταινίας που, όχι, δεγ το φοβηθήκα. Δεν το σκέφτηκα καν έτσι. Το μόνο ίσως κοινό αλλά και άμορφο είναι το ότι η μαγειρική έχει πάρα πολλά κρυμμένα νοήματα. Δεν είναι μόνο το να τρως. Στην «Πολιτική Κουζίνα» οργάνωσα έναν αγώνα με τη μνήμη και την ταυτότητα. Στη νέα ταινία έχει να κάνει με το ταξίδι, το χρόνο, το έρωτα. Ποια σχέση έχει η μαγειρική με τον έρωτα; Μα όλοι δεν προτείνουμε ένα τραπέ-****

Πουκάμισο και γραβάτα Boss Black,
παντελόνι Just Cavalli,
όχι Interview,
πανόπλιο Bally

**Η ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ ΕΙΝΑΙ
ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΜΑΣ
ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΑΠ' ΕΞΩ,
ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ,
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ,
ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ.
Η ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ ΜΑΣ ΕΙ-
ΝΑΙ ΟΙ ΑΔΥΣΙΔΕΣ ΜΑΣ.**

ζ στο αντικείμενο του έρωτά μας; Αυτό δεν κάνουμε για να τον κερδίσουμε ή μόλις τον έχουμε κερδίσει. Μόσα από τη μαγερική προσπάθειες να μεταλλάξουμε τον άνθρωπο με τον οποίο είμαστε ερωτευμένοι. Δε θέλουμε ή δεν μπορούμε να αλλάξουμε τον τρόπο σκέψης του άλλου, επιθυμούμε όμως κάτι να αλλάξουμε και το πιο εύκολο είναι να του προσφέρουμε γεύσεις. Να εσβάλουμε μέσα από τις γεύσεις στο σωμα του άλλου. Είναι μια υπέροχη εισβολή, δε νοιάζει. **Μαγειρεύω για εκείνη για να εσβάλω σε εκείνη, για να αποκτήσω την πρώτη στενή επαφή. Ωραία σκέψη...** Ναι και έτσι εσβάλλεις και στη φαντασία της και στις αισθήσεις της προσφέροντας μια πδονή που είναι πολύ κοντά στην ερωτική πδονή. Ένα σκαλί πριν... **Στην πραγματική ζωή, μαγειρεύατε από μικρός ή μάθατε αργότερα τα μυστικά της κουζίνας;** Πάντοτε ήθελα να μεγαλώσω πριν την ώρα μου, να ταξιδέψω, να ζω μόνος, να ξεπεράσω τα παιδικά όρια. Ήταν κάποια στιγμή που οι δικαί μου θα έφταναν για ένα ταξίδι τους οπο πως δε χρειάζεται να μου σφίσουν έτοιμο φαγητό για να το ζεσταίνω να τρώω και τους δίνωσα ότι θα μαγειρώω μόνος μου. Στην αρχή είκαν απηρησίες, μετά τους έπεισα και έτσι με άφησαν. Θυμάμαι σαν να είναι τώρα την πρώτη μου συνταγή, το πρώτο πιάτο που μαγειρέψα ολομόναχος. Ήταν μια συνταγή δικής μου εμπνεύσεως. Κατολέτα κοφηνή αβραμένη με μπιρα. Πήπει να ήμουν 14 χρόνων. **Πέτυχε;** Εξάισα μου φόνηκε! Ίσως επειδή ήταν η πρώτη μου. Νομίζω ότι πέτυχε το πρώτο μου πείραμα. Ξέρετε, πάντοτε, από τότε, πειραματίζομαι στην κουζίνα. Δε χρησιμοποιώ ποτέ συνταγές. Και κατά πείρέργο τρόπο μαγειρεύω καλά. **Συνεχιζοντας τις ταξιδιωτικές μεταφορές, στα κινηματογραφικά σας ταξίδια προτιμάτε να ταξιδεύετε με ελληνικά ή με ξένα «ηλεκτρώματα»;** Το «ηλεκτρώμα» σ' αυτή τη δουλειά δεν έχει εθνικότητα. «Εθνικότητα» του είναι ή ίδια η τέχνη και τίποτε άλλο. **Μήπως όμως έχει μια άλλη νοοτροπία που μπορεί να βοηθήσει ή να σταθεί εμπόδιο;** Η νοοτροπία είναι κάτι που μας επιβάλλεται απ' έξω, από την κοινωνία, από την πολιτεία, από την παιδεία. Η νοοτροπία μας είναι οι αλυσίδες μας. Και μπορώ να πω, πως ναι, όταν είμαι με ελληνικό «ηλεκτρώμα» υποφέρω πιο πολύ. Μαζ με το «ηλεκτρώμα», όχι κάρια, όχι μόνος μου, όχι από το «ηλεκτρώμα». Όλα μαζί υποφέρουμε. Όμως τελικά καταφέρνουμε να ζήσουμε τη δική μας περιπέτεια η οποία έχει πάντοτε κι ένα κομμάτι απόγοητευσης και αγανάκτησης. **Και είναι ωραίο αυτό το ταξίδι της αγανάκτησης;** Αυτό είναι! Μ' αυτό ζούμε. Μερικές φορές έχει κακό αποτέλεσμα. Μερικές φορές φαίνεται και στις ταινίες μας. Όχι πάντα, ευτυχώς. Μας αοίζει ο αυτοσαρκασμός αλλά και η γνήσια πικρα. Τότε νικάμε απόζοντας τη μιζέρια μας. **Είναι δύσκολο όμως να ξεφύγουμε από το αίσθημα της μιζέριας;** Μα γι' αυτό σφίβεις το ελληνικό «ηλεκτρώμα» ένα πιο πρωικό. **Διαβάζοντας σε μια συνέντευξή σας να λέτε «κάνω κέφι τη ζωή μου» σκέφτηκα ότι αυτή είναι μια πολύ αγοριστική σκέψη. Αλήθεια, αυτό το αγόρι το έχουμε όλοι οι άντρες και δε φεύγει ποτέ από μέσα μας;** Δεν μπορώ να μιλήσω για όλους, οι εμένα όμως υπάρχει πάντα αυτό το αγόρι και είναι σωτήρια που υπάρχει, που βγαίνει πάντοτε μπροστά με μια μικρή τρομπέτα και κάνει στραβές. **Τι γεύση έχει η ζωή;** Όλες τις γεύσεις, η βάση της ζωής όμως είναι πικρή. Και το μεγάλο στόχλημα είναι να συνδυάσεις, κάποιες φορές να καλύψεις, άλλες φορές να μετασχηματίσεις αυτή την πικρή γεύση σε κάτι πιο γλυκό, αμυρό, γλυκόξινο. Να ισορροπήσεις. Όμως από κάτω θα υπάρχει πάντα η πικράδα για όλα παικτικά στιγμή τελειώνουν. Η πικράδα της απουσίας, της απώλειας, του θανάτου. **50 χρόνια Φεστιβάλ από τα οποία τα τελευταία πέντε με εσάς στο τιμόνι. Ένα ταξίδι με περισσότερες δυσκολίες ή ικανοποίηση;** Δυσκολίες. Κυρίως δυσκολίες. Οι πιο κορούμενες στιγμές μου ήταν αυτές που έζησα με τους ανεργότες μου. **Πιστεύετε ότι το φεστιβάλ έχει κερδίσει τη θέση που θα θέλατε και του αξίζει στο διεθνές κινηματογραφικό στερέωμα ή έχει ακόμη δρόμο;** Θέλωμε κάτι παραπάνω αλλά αυτό το παραπάνω δεν πιστεύω ότι μπορούμε να το πετύχουμε κυρίως τους άλλους. Αυτό που θα ανεβάσει το Φεστιβάλ τρία σκαλιά πιο πάνω είναι οι άνθρωποι του ελληνικού κινηματογράφου. Το Φεστιβάλ είναι ένα εργαλείο, όσο και να το τελειοποιήσεις θα εξαρτάται πάντοτε από το υλικό, δηλαδή από τον ίδιο τον κινηματογράφο. Χρειάζεται να γίνει ένα κλικ. Ένα μεγάλο κλικ για να στρέψουμε το ενδιαφέροντόνω μας. **Το βλέπετε να γίνεται αυτό το κλικ;** Δεν ξέρω. Βλέπω πολλά μικρά αλλά οδόλογο κλικ. Όχι το μεγάλο. Ελπίζω όμως! □